Krigsfangen.

(Sluttet.)

I da slet ikke Lyst til at leve?" vedblev den fremmede Officer. „Aa, jo; for min Datters Skyld." — „I har en Datter, som vil græde, naar hun mister sin Fader." „Ja, vistnok, men den Tanke, at jeg døde for mit Fædreland, vil trøste hende." — „Fordømte Stivsind" — mumlede Officeren; — „saaledes ere alle disse Danske, hvad kunde der ikke udrettes med et saadant Folk? Saa Du er fuldstændig beredt til Døden?" vedblev Kommandanten højt. — „Ja!" — „Men dersom jeg nu lod Dig leve, var Du saa villig til derfor at gjøre mig en Tjeneste? vedblev han. — „Det kommer an paa, hvad I forlanger," svarede den Gamle. — „Ah! noget meget simpelt; Du skal blot aflægge Ed paa Evangeliet her, at Du vil udrette, hvad jeg paalægger Dig, og naar Du saa kommer tilbage med rigtig Besked, har Du din Frihed og disse ti blanke Preussiske Dalere ovenikjøbet." — „Men hvad er det saa, De forlanger af mig?" spurgte den Gamle med isnende Kulde. — Den fremmede Officeer betænkte sig et Øjeblik; det generede ham aabenbart at komme frem med sin Begjæring; han gik nogle Gange op og ned i Stuen og standsede endelig lige foran den Gamle.

Denne stod ubevægelig som et Stenbillede. — „Min Ven," begyndte endelig Officeren, „Du har et Barn, for hendes Skyld vil Du maaske gjøre det, som jeg er vis paa, Du ellers vilde afslaa; men Faderkjærligheden er en mægtig Følelse; jeg taler af egen Erfaring." — Den Gamle svarede ikke. — „Du er en brav Mand" — vedblev Officeren — „Du elsker dit Fædreland og derfor agter jeg Dig; men Du bør dog elske dit Barn endnu højere." Den Gamle iagttog den samme haardnakkede Taushed; Officeren blev mere og mere forlegen. — „Hør nu" — udbrød han ligesom ved at gjøre Vold paa sig selv — „den ene ærekjære Mand agter den anden, og derfor siger jeg Dem forud, at jeg agter Dem, trods det Tilbud, jeg nu skal gjøre Dem." Han betonede dette skal meget tydeligt; den Gamle blev frygtelig bleg, hans Læber dirrede, en uhyggelig Ild luede i Øjnene. „De skal," vedblev Officeren, „efter først at have sværget ved Deres Salighedsfred her paa Bibelen, at De vil komme tilbage igjen, — gaa til Fredericia for at skaffe os fuldstændig Underretning om Fæstningens Stilling, Besætningens Størrelse osv. De bliver bunden for Øjnene ført igjennem vore Forposter og atter modtaget paa det samme Sted; ere Deres Oplysninger da efter Ønske, erholder De deres Frihed og disse Penge." — „Og det tør De byde mig," svarede den Gamle med en af tilbagetrængt Raseri skjælvede Røst; „De tør byde mig Penge for at forraade mit Fædreland! Ere vi Danske da ikke mere agtede af Dem, end De kan byde os sligt? Være Spion for Fjenden" — vedblev han med en tydelig Haanlatter — „som en nedrig, fordømt Skurk snige mig ind i den Fæstning, jeg selv engang var med til at forsvare, for nu at forraade den! Ha, hi, hi! Det tør man byde mig, en dansk Mand, en gammel Soldat, der ved hin Fæstning for femten Aar siden drev Tydskerne paa Flugten; som ved Idsted var med at rejse den Løve, de nu æreløse have røvet fra os! Byde mig Penge, — Penge!" og i den højeste Raseri greb den Fornærmede Sølvpengene og kastede dem hen ad Gulvet — „Se, der har De mit Svar!" — „Og deres Barn" — vedblev Officeren, uden at fornærmes over Fangens dristige Optræden — „tænker De da ikke paa deres Datter?" — „Min Datter vilde forbande mig i min Grav, om jeg var bleven en Fædrelandsforræder!" svarede den Gamle — „hun vil leve med Ære, naar hendes Fader ikke er mere." — „Men hendes Fremtid?" — „Den sørger Landet for" — svarede Fangen med Stolthed — „i Danmark omkommer Ingen af Sult, og den, der dør for Fædrelandet, lever i Folkets Minde." — „Nu vel, saa er mit Hverv tilendebragt," tilføjede Officeren med et lettet Hjerte — „og jeg maa sende Dem tilbage i Arresten, men De har handlet, som jeg vilde gjøre i Deres Sted." Dermed ringede han, og befalede den indtrædende Underofficer at føre Fangen bort. Den Gamle forlod Værelset med knejsende Hoved, uden at se hverken tilhøjre eller tilvenstre.

„Med saadanne Mænd kunde man erobre en Verden" — raabte Officeren, da Døren var lukket — „kun skade, at de blive saa slet kommanderede."

Efter denne Nat ventede Fangen hvert Øjeblik at se Profossen komme for at afhente ham til Ekskutionen; men den ene Dag forsvandt efter den anden, indtil endelig efter otte Dages Forløb vor Gamle blev transpoteret Sydpaa, først til Flensborg, saa til Rendsborg og, efter gjentagne Forhører begge Steder, videre til Spandau, Glogau og hvad alle disse preussiske Fæstninger hedde.

Uden Ro og Hvile blev han slæbt fra det ene til det andet Sted. Overalt Forhør, Lænker og Sult.

Endelig kom han da til Østerrig og blev indespærret i Maria Theresiensstadt i Bøhmen, for til Slutningen efter et seks Maaneders Fangenskab at blive hjemsendt tilligemed de øvrige Krigsfanger.

Hvor bankede ikke hans Hjærte af Glæde, da han atter havde dansk Grund under sine Fødder; den Isskorpe som den lange og haarde Behandling havde lagt om hans Hjærte, smeltede lidt efter lidt, og da han paa en solklar Dag atter vandrede over sin kjære Hede, fra hvilken han nu havde været adskilt saalænge, da han atter i det Fjerne øjenede sin Hyttes Tag, der skjærmede hans Barn, hans eneste Sorg og Bekymring under den lange Fængselstid, da blev Øjet vaadt, medens han mumlede: „Hvor det dog er dejlig herhjemme i Danmark."

Med ilefuld Fjed nærmede han sig hurtig Hyttens Dør, hans Øje lyste af Glæde, og i næste Øjeblik skulde han jo see sit Barn; nu var han der, Døren gik op! — og med et Glædesskrig ilede Datteren ham imøde. Men den Gamles Smil forsvandt, et Lyn funklede i Øjet, da han med det samme opdagede en fjendtlig Soldat i den hvide Uniform.

„Hvem er her? og hvad gjør han her?" var hans barske Spørgsmaal til Datteren.

Denne standsede ogsaa, hendes Smil forsvandt, og Glædesudbrudet blev kvalt i Fødselen.

„Han er" —

„Nu faar jeg et Svar!" tordnede den Gamle.

„Han er min Ven" stammede Datteren med taarekvalt Stemme.

„Din Ven? din Ven!" rasede den Gamle — „har Du Venner blandt dette forbandede Pak?"

„O Fader! han er saa god, jeg holder saa meget af ham."

Faderen blev ligbleg, det iskolde Udtryk lejrede sig atter over disse Træk, hvorfra Tanken om Gjensynets Glæder for et Øjeblik havde forjaget det, med korslagte Arme, og sammenknebne Læber stirrede han paa sit Barn.

„Saa Du holder af ham" — tog han efter en Pause tilorde — „Du holder af dit Fædrelandets Undertrykkere, af de samme Folk, der nu i et halvt Aar har pint og plaget mig, ja som endogsaa truet mig med Døden, og haanet mig ved at byde mig Penge for at forraade mit Fødeland? Du holder af en af disse! Medens din Fader er bleven slæbt fra Fængsel til Fængsel, belagt med Lænker, har Du holdt til med hans Undertrykkere, ja maaske endogsaa givet ham Løfte paa Mere. Er Du min Datter? Nej Du er ikke! Du er en foragtelig Kvinde, som jeg afskyer!"

„Men Fader!" bad Datteren — „saa hør dog!"

„Intet vil jeg høre; ud af mit Hus med din Galan der, og lad ham aldrig mere komme til mig. Gaa gaa" — vedblev den fortørnede Fader — „eller jeg svarer ikke længer for mig selv."

Datteren gav Soldaten et Vink, og han fjernede sig hurtig.

„Fader!" bad hun hulkende — „vær ikke vred, tilgiv mig; thi jeg har intet Løfte givet."

„Saa, det var meget."

„Jeg har Haabet paa din Hjemkomst."

„Den var ogsaa glædelig."

„Hør mig nu", bad hun saa inderlig, „giv os din Velsignelse?"

Den Gamle knugede Hænderne mod Brystet og svarede: „Nej min Forbandelse!"

Det ulykkelige Barn græd forgjæves. Saaledes henrandt flere Uger i det lille Hjem, før et lykkeligt, nu et Sorgens Hjem.

Den Gamle var kold og taus, den Unge sørgede i Stilhed, intet venlig Ord blev mere vekslet mellem disse To, en Afgrund skilte dem fra hinanden. Da segnede tilsidst den unge Pige under sin dobbelt Ulykke og lagde sig paa Sygelejet, som hun aldrig mere skulde forlade. Den Gamle gik uden at sige et Ord efter Lægen, og næppe var han forsvunden nede i Hulvejen, førend den trofaste Soldat stod ved sin Elskedes Leje.

„Er der intet Haab om hans Samtykke?" spurgte han med ængstelig Hast den Syge.

„Nej slet intet!"

„Du maa ikke opgive det saa let" — bad Soldaten; „med Guds Hjælp er Krigen snart forbi, saa bliver jeg permitteret, og naar jeg da ikke længer behøver at bære Uniformen, og nogen Tid er gaaet, kan Du tro, han giver nok efter."

Den Syge rystede paa Hovedet; hun kjendte sin Fader bedre.

„For os To er der intet Haab mere," svarede hun med mat Stemme — „og dø er det Bedste, der kan hændes mig."

„Nej Du maa ikke dø — bad Soldaten indtrængende — jeg beder Dag og Nat til Madonna for din Frelse, og den hellige Jomfru vil høre min Bøn!"

„Maaskee" — svarede den unge Pige med Kjærlighed, men lad ikke Fader træffe Dig igjen, han er saa vred paa Dig."

Soldaten lovede Alt, og kort efter gik han. Det var sidste Gang, han saa sin Elskede, thi hun døde virkelig kort derefter trods Doktorens Medicin og Soldatens Bønner til den hellige Jomfru. Først i sin Dødsstund bad hun atter om sin Faders Velsignelse, en brændende Hed Taare, var hans Svar.

Paa Begravelsesdagen bar den Gamle selv ved nogle Naboers Hjælp Kisten ud paa Vognen, uden for Huset stod Soldaten, hans Kind var bleg, og Øjet rødt af Graad.

„Til Kirkegaarden maa jeg vel ledsage hende, Du strænge Mand" spurgte han den Gamle — „Du veed ikke, hvor højt vi elskede hinanden, ellers havde Du ikke skilt os ad, men disse Blomster vil jeg dog plante paa hendes Grav."

Den Gamle svarede ikke, — saaledes vandrede de den lange, ensomme Vej over Heden med hinanden.

Vi forlod dem ved den aabne Grav, — Præsten havde udtalt Velsignelsen og kastet de tre Håandfulde Jord paa Kisten; Graven var tildækket, og endnu stod den Gamle med Armene sammenflyngede over Brystet, som vilde han ret holde fast ved den Sorg, der fyldte hans Indre; det stive glandsløse Blik svævede ud over den uendelige Hedeflade.

Soldaten knælede ved den lille Gravhøj, der nu var prydet med alle hans Blomster, hans Hænder vare foldede og Hovedet bøjet mod Jorden; men hans Tanke svævede paa Andagtens Vinger mod det Høje, der, hvor han tænkte sig sin Elskede hvile i Madonnas Skjød.

Italieneren.

En smuk Søndageftermiddag i afvigte Høst befandt jeg mig for første Gang i Vejle. Jeg var kommen nordfra, og havde rejst imellem lutter preussiske Soldater, der alle som een broutede af deres Krigsære og den herlige Armees storartede Sejre over „den tapre Landsoldat". Noget saa ubehageligt, som det preussiske Militærvæsen, kjender jeg overhovedet ikke; krybende mod Overmænd, tyranniske mod Undergivne, stortalende lige over for Fremmede — saaledes ere de i alle Grader af den „herlige Armee", fra den Højstkommanderende til Vicekorporalen, ligesom de alle forstaa at svinge Korporalstokken med en forbausende Færdighed.

Derfor blev jeg lettere om Hjærtet, da jeg lidt udenfor Vejle traf paa den første Østerriger, der i sin korte hvide Frakke, med den lille ungarske Hue paa det ene Øre, venlig tilnikkede mig et „Gode Dag!"

I Vejle vrimlede det af østerrigske Soldater, det vil da sige Soldater i østerrigsk Uniform, thi de mest forskjellige Nationaliteter og Sprog var her repræsenterede: Italienere, Ungarere, Polaker, Bøhmere og Tyrolere mylrede imellem hverandre; den brogede Samling af smukke Uniformer, den forvirrede Blanding af fremmede Sprog, den heftige og afbrudte Gestikulation gav vor lille jydske Kjøbstad, med dens dejlige, maleriske Omgivelser, et ejendommeligt sydlandsk Præg — man maatte virkelig tage hele sin Smule Fornuft til Hjælp, for ikke at indbilde sig, at man ved et Trylleslag var flyttet fra Hedernes og Jydepotternes Land til det dejlige, livlige Syden.

Henad Aftenen maatte jeg videre til Kolding. I en lille Landsbykro ved Vejen traadte jeg ind i Skjænkestuen, hvor en ung Mand, med sort Haar, mørke ildefulde Øjne, og en besynderlig Blanding af Stolthed og Godmodighed i sit hele Væsen, straks fængslede min Opmærksomhed. Da jeg kom ind, var han ivrigt beskjæftiget med at tilberede sin Aftensmad bestaaende af Æg, som han stegte paa en Pande og overgjød med Olje; men næppe fik han Øje paa mig, før han sprang op fra sin halvt siddende Stilling og tilraabte mig:

„Kom nærmere, kom nærmere, Danske — vi Italienere og Danske ere gode Venner!"

„Ja vist," gjensvarede jeg, behageligt tiltalt af hans livlige Væsen, „Leve Italien!"

Som rørt af en elektrisk Gnist, foer han op ved disse Ord, hans Øjne lynede, og med et Udtryk af den højeste Begejstring jublede han:

„Ja, leve Italien! Det dejlige Italien, mit Hjem, mit Fædreneland! Og leve Danmark!" tilføjede han hurtigt, „det smilende Land, hvor Gjæstfrihed og Velvillie har hjemme! Vi ere Venner, kom og deel mit Maaltid med mig!

(Fortsættes.)

De vil blive flemt narre

hvis De antager at

WOLBACH

vil tillade nogen Kjøbmand i St. Paul at sælge Dragter, Hatte, Huer eller Ekviperingsartikler til saa lave eller lavere Priser end han gjør. I det vi grunde vore Krav paa Publikums Søgning paa den brede Grundsætning, at vi giver de bedste Værdier for de mindste Penge, da staar den Sandhed frit og glimrende frem som Middagssolen, at

Wolbach

sælger Varer billigere end nogensomhelst, garanterer enhver Artikel eller Klædedragt, han sælger, opviser de mest udmærkede Klædedragter indførte i St. Paul, sælger Ekviperingsartikler meget under den sædvanlige Pris, bedhandler Millionæren og Haandværkeren ens, tilbagebetaler beredvilligt Misfornøjede deres Penge, bytter velvilligt hvilkensomhelst Artikel han sælger, banker Priserne ned til det laveste Mærke, fører det største Lager i Byen, lægger Ærlighed til Grund for alt hvad han gjør.

Disse ere nogle af de Elementer, som drager Søgning til vort Etablissement. Vi gjør Forretning paa Forretningsgrundsætning, og forlanger ikke Deres Søgning under andet Foregivende. Hvis det skulde vise sig, at vi ikke sælger Dem Varer for mindre Penge end andre Kjøbmænd, lad saa være at handle med os.

Krig i Mänds og Ynglinges Dragte

Det er ramme Alvor.

Det gjør intet til Sagen hvor lave andre stille deres Priser paa Klæder, stol trygt paa, at vore Priser bestandig er lavere for samme slags Tøj.

Vi er fast bosiddende.

Vi har altid sagt, at vi vil sælge Varer billigere end andre Huse, og vi skal nok holde Ord. Vi har banlyst enhver Tanke om Fortjeneste, og vil denne Sæson sælge Klæder alene for Ærens Skyld.

Vort Udvalg i Herre Ekviperings Varer

er mest det fuldstændige i Byen, bestaaende i fine uldne Skjorter — de bedste er findes i Handlen til Priser der tilfredsstiller Kunden, ligeledes alle Sorter Sommerundertøj meget billigere end det før har været solgt. Vort Udvalg af Slips og Kraver er omhyggeligt udsøgt og omfatter alle de nyeste Moder og til Priser der ikke lader sig slaa. Kom en og alle og kast et Blik i denne Afdeling af vort storartede Etablissement.

Hatte! Hatte! Hatte! Hatte!

Alle splinternye Varer, og alle de seneste Faconer og Farver i stive Hatte, bløde Hatte, Crusher-Hatte, og De burde rigtignok se vort elegante Udvalg af Straahatte, som just er hjemkommen.

Læg Mærke til, at i Forbindelse med ovennævnte Varer fører vi et fuldstændigt L af Kufferter og alle Slags Valiser samt alt Nyt i enhver Branche.

Enhver bör huske!

Naar der trænges til noget af ovennævnte Varer at gaa til den billigste Butik i St. P

Deres med særdeles Agtelse,

S. N. WOLBACH,

Chas. Schultz, Forretningsfører.

C. A. Wilson, dansk Salgsmand.

ST. PAUL, NEBRASKA

P. S. — Forespørg om Priserne de andre Steder, kom saa til os og vi vil spare Dem Penge.